

ZÁPOČTOVÁ PRÁCE – HUMANITNÍ ZÁKLADY LÉKAŘSTVÍ, 2. LF UK

Tatiana Jurková

1. ROČNÍK VŠEOBECNÉHO LÉKAŘSTVÍ 2014/2015

„Tváři v tvář utrpení a smrti člověk dospívá ke své velikosti ne tím, že trpí, ale způsobem, jakým své utrpení nese.“ (V. Frankl)

Nemoc a utrpenie už odpradáвна patrili k najťažším životným skúškam, ktoré sa chtiac či nechtiac stali súčasťou každodenného života ľudstva a často boli príčinou ľudského nešťastia, strachu či zúfalstva. Pociťovanie a prežívanie bolesti má individuálny rozmer, avšak neraz nadobúda veľa všeobecných znakov, ktoré vyjadrujú jednotu ľudskej skúsenosti. Napriek mnohorakosti a jedinečnosti prejavov individuálnej bolesti je to práve realita skúsenosti s bolesťou, ktorá nás všetkých spája. Aj keď je miera bolesti nemerateľná a každý pokus o kvalifikovanie bolesti zlyhá, pokúšame sa ju vyjadriť, zhodnotiť alebo aspoň nájsť miesto, ktoré jej v živote patrí. Ukazuje sa, že naša pamäť je vo vzťahu k bolesti akási „hlbšia“ a svoju intenzívnosť prejavuje aj v súvislosti s jej rôznymi podobami a to bolesťou telesnou, psychickou či bolesťou duševnou. Ale odkiaľ sa bolesť a utrpenie vlastne vzalo? Je utrpenie to, čo nás má v živote posunúť vpred alebo je len akýmsi trestom, ktorý nás núti zamýšľať sa nad zmyslom nášho života? Je človek schopný bojovať až za hranice ľudskej únosnosti alebo sa nám nedostane viac ako sme schopní zvládnuť? Na tieto otázky neexistujú relevantné odpovede, ktoré by utíšili ľudskú dušu natoľko, že strach z prichádzajúcej bolesti by v nej nemal miesto.

Človek sa s bolesťou a utrpením stretáva dennodenne a to vo viacerých podobách či už ju sám prežíva alebo je súčasťou toho ako trápi iných. Bolesť nás zasahuje v rôznych životných obdobiach, pripravených i nepripravených môže prísť náhle a nečakane, ale aj pomaly a bez povšimnutia, chvíľami je trpká a zvieravá častokrát však uľavujúca a potrebná, niekedy ustúpi, inokedy sa stupňuje až sa neraz stáva silnejšou ako je sila ľudskej vôle. Človek je odrazu naplnený bezmocnosťou, ovládaný strachom či úzkosťou. Jeho myseľ sa stáva bludiskom nezodpovedaných otázok, ktoré ju svojim kúskom egoizmu trápia vo dne v noci. A tak sa často pýtame : „Prečo práve ja? a ako dlho ešte?“ V tejto chvíli mi nedovolí nespomenúť výrok istého známeho spisovateľa, ktorý je vskutku pravdivý no v reálnej životnej situácii tak ťažko stotožniteľný: „¹Utrpenie je potrebnou podmienkou rastu ako fyzického tak aj duševného. Bez utrpenia nemôže život prejsť z jednej formy do druhej.

¹ DOSTOJEVSKIJ, Fiodor Michajlovič; *Zločin a trest*; Bratislava: Ikar, 2007 ISBN 978-80-551-1588-7

Nemôže lebo samo utrpenie spôsobuje rast.“ Táto myšlienka poukazuje na pozitívnu stránku utrpenia a odhaľuje jeho prínosnosť ba až potrebnosť.

Bolesť a utrpenie tu stále bolo, je a bude a je len na nás ako sa k nemu postavíme. Je pre nás skúškou a možnosťou voľby ponúka vzdať sa bez boja alebo nás učí obstáť a vydržať. Sama neviem ako a či by som zvládla takúto ťažkú životnú skúsenosť no sú pre mňa hrdinami všetci, ktorí sú pri svojich ťažkostiach stelesnením nádeje a optimizmu so silou vytrvať nech to stojí čokoľvek. Takýto ľudia sú prínosom nielen pre svoje okolie a rodinu , ale aj pre celú spoločnosť. Ja osobne som mala možnosť poznať človeka, ktorý sa dlhé roky stretával s utrpením iných hoci v skutočnosti sám veľmi trpel no svojou každodennou dávkou elánu a energie premieňal ich posledné minúty života na chvíle plné lásky, pokory a nádeje. Možno bol len príliš silný a výnimočný a možno si len vlastné utrpenie v spoločnosti kde ho bolo dostatok jednoducho nemohol dovoliť. Neviem... No jedno viem. Viem, že ak by bolo takýchto „výnimočných“ viac, svet by mohol byť miestom kde sa utrpenie mení na radosť, každodenné problémy na zvládnuteľné maličkosti a ľudské prehry na osobné víťazstvá. Veď ako hovorí pán Dostojevskij: „² Utrpenie a bolesť sú vždy záväzné pre veľké poznanie a hlboké srdce.“ A preto aj ja s veľkou úctou a zároveň odhodlaním túžim vykonávať povolanie lekárky tak, aby aj o mne mohli raz iní povedať , že som pre nich bola „výnimočnou“. Lebo len cez bolesť „človek uvidí akosi ďalej!“

Počet znakov: 3864

² DOSTOJEVSKIJ, Fiodor Michajlovič; *Zločin a trest*; Bratislava: Ikar, 2007 ISBN 978-80-551-1588-7